

Според информация от полските органи, освен пречки от техническо естество причина за значителното забавяне на възстановяването били разпоредбите на полското право в областта на несъстоятелността. Полските органи поясняват, че държавната помощ, за която става дума в решението, се състояла в изпълнение на задължения от ТВ, въпреки че в действителност неговите дъщерни дружества се били възползвали от помощта. При това положение ТВ било формално отговорно включително за подлежащите на възстановяване НВ и ВА суми. Полските разпоредби изглежда не допусkali счетоводното отписване на подобни вземания, освен ако не била налице хипотеза на „пълна невъзможност“. Ако тези вземания били предявени, синдикът на ТВ щял да бъде задължен да погаси тези дългове, като си включат сумите, които дъщерните дружества били длъжни да възстановят. Ако тези суми били възстановени, отпадало правното основание да се иска събирането им от НВ и ВА.

Според Комисията не е достатъчно обстоятелството, Република Полша да предприеме всички мерки, с които разполага. Тези мерки трябвало да водят до действително и незабавно изпълнение на решението; в противен случай следвало да си приеме, че Република Полша не била изпълнила задълженията си. Според Комисията, държава членка нарушавала задължението си да иска възстановяване, когато предприетите от нея стъпки не произвеждат никакво действие върху фактическото възстановяване на въпросната сума.

Иск, предявен на 1 септември 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Република Полша

(Дело C-349/09)

(2009/C 312/18)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: К. Herrmann и М. Simerdova)

Ответник: Република Полша

Искания на ищеца

— Да се установи, че като не е транспонирала изцяло Директива 2005/28/ЕО на Комисията от 8 април 2005 година относно определяне на принципи и подробни насоки за добра клинична практика по отношение на лекарствените продукти за хуманна употреба, предназначени за изследване, както и изискванията относно издаването на разрешително за производството или вноса на такива продукти⁽¹⁾ или във всеки случай като не е информирала Комисията за приетите разпоредби, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 31 от посочената директива,

— да се осъди Република Полша да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директива 2005/28/ЕО е изтекъл на 29 януари 2006 г.

⁽¹⁾ ОВ L 91, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 49, стр. 14.

Жалба, подадена на 2 септември 2009 г. от Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (СРЕМ) срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (втори състав) на 30 юни 2009 г. по дело T-444/07, Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (СРЕМ)/Комисия на Европейските общности

(Дело C-350/09 P)

(2009/C 312/19)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (СРЕМ) (представител: С. Bonnefoi, avocate)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания

— да се отмени решението на Първоинстанционния съд,

— да се уважат изцяло или частично исканията, направени в първоинстанционното производство,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква тринадесет правни основания, отнасящи се до отхвърлянето от Първоинстанционния съд на искането му за отмяна на решението на Комисията от 4 октомври 2007 г., с което се отменя помощта, отпусната от Европейския социален фонд (ЕСФ) с Решение С (1999) 2645 от 17 август 1999 г.

С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил принципа на равно третиране, доколкото не е отговорил на изискванията за справедливо равновесие между доводите на страните. Като се ограничил само да посочи неколккратно, че Комисията отхвърля или опровергава доводите на СРЕМ, Първоинстанционният съд всъщност нито уточнявал доводите на Комисията, нито пояснявал по какъв начин с тях се отхвърлят или опровергават тези на жалбоподателя, което нарушавало равновесието в представянето на обсъжданите обстоятелства, а отгук — и в тяхното третиране в решението.

С второто си правно основание СРЕМ поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е отказал да признае „съвместната отговорност“ на Комисията, доколкото на последната са били известни фактите, за които се упреква СРЕМ, но не приела никакви мерки при периодичния ѝ контрол за осъществяването на субсидирания проект, за да блокира авансовите плащания или плащането на остатъчната сума. Поради това задължението на СРЕМ изцяло да възстанови отпуснатата помощ не било обосновано с оглед на представените от СРЕМ доводи, които най-малкото потвърждавали съвместната отговорност на Комисията в създадалото се положение, от което са произтекли вреди.

С третото си правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд неправилно не е разгледал доводите му относно избора на правните основания за осъществяване на контрола, който бил опорочен от незаконосъобразност, доколкото бил упражнен въз основа на регламент, различен от този, на основание на който официално бил проведен.

С четвъртото си правно основание жалбоподателят посочва, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е обявил за недопустими исканията му за обезщетение за публично засягане на неговата репутация. Всъщност OLAF предоставила информация на местната преса, макар СРЕМ все още да не бил получил уведомлението за решението, с което се отменя помощта. При такива обстоятелства публичното оповестяване на тази информация засегнало сериозно репутацията на организация, чиято мисия е от общ интерес, няма бюджет или клиента и се финансира само от публични или частни източници.

С петото си правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото и не се е съобразил с принципа на пропорционалност като е отхвърлил искането за символично обезщетение на неговия персонал поради липсата на изрично упълномощаване на адвоката, докато посочените от жалбоподателя грешки що се отнася до оправомощаването на провеждащите разследването служители на OLAF и на персонала на Комисията не били разглеждани от същата тази юрисдикция.

С шестото си правно основание СРЕМ упреква Първоинстанционния съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото като е свел обхвата на жалбата и разглеждането на първото правно основание само до зачитането на правото на защита, докато жалбоподателят се е позовал изрично на основните права на защита и на общите принципи на правото.

Със седмото си правно основание жалбоподателят поддържа, че освен това Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото като е свел обхвата на зачитането на правото на защита само до възможността за адресатите на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези

решения, да представят по надлежен начин своето становище. Зачитането на правото на защита обаче имало много по-широк обхват. При това „надлежността“ при разискванията с OLAF и Комисията, както и „внимателното и безпристрастно разглеждане“ на всички материали по делото били много спорни в конкретния случай, също както и несъобщаването от OLAF на предмета на подадените срещу СРЕМ жалби.

С осмото си правно основание жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд по конкретно, че е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото е приел, че фактът на информиране на пресата за съдържанието на административно решение, съдържащо санкция, макар адресатът му да не е получил уведомление, не представлява нарушение на правото на защита.

С деветото си правно основание СРЕМ упреква Първоинстанционния съд, че неправилно не приел правното му основание относно незачитането от Комисията, в рамките на процедурата, довела до приемането на обжалваното решение, на правото му на защита и на принципите на невиновност, на правна сигурност, на равновесие и на неутралност на упражнявания контрол. Всъщност спазването на тези общи принципи на правото трябвало да се осигури не само в административните процедури, които могат да доведат до налагане на санкции, но и в рамките на процедурите по предварително разследване.

С десетото си правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото като не се е съобразил с френското понятие за организация с „нестопанска цел“, както и с отношенията, които подобна организация може и трябва да има с различните местни власти. Така той потвърдил първоначалната грешка на Комисията и OLAF, които счели, че е налице сериозна нередност в отношенията между СРЕМ и местните власти, сред които Община Марсилия.

С единадесетото си правно основание жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че е допуснал фактическа грешка като е посочил, че жалбоподателят счита „наръчника на предприемача“ за непротивопоставим и отхвърлил доводите му в това отношение, докато в действителност жалбоподателят не считал наръчника за непротивопоставим, а отправял упрек само по отношение на наличието на няколко различни редакции, водещо до правна несигурност и до незачитане на състезателното начало.

С дванадесетото си правно основание СРЕМ твърди, че Първоинстанционният съд неправилно тълкувал понятието „валоризация“ като възприел юридически погрешния довод на Комисията, че тази техника на прехвърляне на разходи била позволена в „класическата“ рамка на проектите на ЕСФ, но била забранена в рамките на пилотните проекти по член 6, параграф 1, буква а) от Регламент № 4255/88 ⁽¹⁾.

Със своето тринадесето и последно правно основание жалбоподателят отправя на последно място упрек за неспазване на принципа на правна сигурност от Първоинстанционния съд, доколкото последният избегнал обсъждането на правното основание, изведено от неприложимостта на Регламент № 1605/2002 ⁽²⁾, на който е основано решението на OLAF и Комисията, докато към момента на настъпване на фактите е бил в сила Финансовият регламент от 21 декември 1977 г. ⁽³⁾. Освен това СРЕМ прави искане за проверка на фактите чрез изслушване на свидетели на основание член 47, параграф 1, втора и трета алинея от Процедурния правилник на Съда.

- ⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 4255/88 на Съвета от 19 декември 1988 година относно определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 по отношение на Европейския социален фонд (ОВ L 374, стр. 21).
- ⁽²⁾ Регламент (ЕИО) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).
- ⁽³⁾ Финансовият регламент от 21 декември 1977 година, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 356, стр. 1), в редакцията му след изменението с Регламент (ЕО, ЕОВС, Евратом) № 2779/98 на Съвета от 17 декември 1998 година за изменение на Финансовия регламент от 21 декември 1977 година (ОВ L 347, стр. 3).

Преюдициално запитване, отправено от Fővárosi Ítéltábla (Република Унгария) на 7 септември 2009 г. — Dr. Donat Cornelius Ebert/Budapesti Ügyvédi Kamara

(Дело C-359/09)

(2009/C 312/20)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Ítéltábla

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dr. Donat Cornelius Ebert

Ответник: Budapesti Ügyvédi Kamara

Преюдициални въпроси

1. Може ли Директива 89/48/ЕИО на Съвета ⁽¹⁾ и Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾ да бъдат тълкувани в смисъл, че жалбоподателят, който е германски гражданин, преминал успешно изпита за упражняване на адвокатска професия в Германия, където е член на адвокатската колегия, и който разполага с разрешение да пребивава и работи в Унгария, има правото в съдебни и административни производства да използва званието „ügyvéd“ (адвокат), което е официалното професионално звание в приемачата държава (Унгария), в допълнение към германското звание „Rechtsanwalt“ (адвокат) и унгарското звание „európai közösségi jogász“ (юрисист на Общността), въпреки, че не е приет в адвокатската колегия в Унгария, нито е получил каквото и да е разрешение?

2. Директива 98/5/ЕО допълва ли Директива 89/4[8]/ЕИО в смисъл, че Директива 98/5/ЕО относно упражняването на адвокатската професия, представлява специален закон относно адвокатската професия, докато Директива 89/4[8]/ЕИО по принцип се ограничава до уреждане на признаването на дипломите за висше образование?

- ⁽¹⁾ Директива 89/48/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години (ОВ L 19, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 76).
- ⁽²⁾ Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 година относно улесняване на постоянното упражняване на адвокатската професия в държава-членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията (ОВ L 77, стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 24).

Жалба, подадена на 11 септември 2009 г. от Athinaiki Techniki AE срещу Определение на Първоинстанционния съд (четвърти състав), постановено на 29 юни 2009 г. по дело T-94/05, Athinaiki Techniki AE/Комисия на Европейските общности

(Дело C-362/09 P)

(2009/C 312/21)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Athinaiki Techniki AE (представител: S. A. Pappas, avocat)

Други страни в производството: Комисия на Европейските общности, Athens Resort Casino AE Symmetochon

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени обжалваното определение,
- да бъдат уважени направените пред първата инстанция искания,
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят сочи четири правни основания в подкрепа на жалбата си.

Според първото правно основание Първоинстанционният съд тълкувал неправилно по-ранната практика на Съда, що се отнася до условията за законосъобразност на оттеглянето на даден административен акт. Действително, за да бъде оттеглянето валидно трябва неправомерността на акта да бъде установена и отмяната му да бъде осъществена в разумен срок. В настоящия случай обаче оттеглянето на акта на Комисията станало повече от четири години след неговото приемане и не били изложени никакви мотиви.